

ση τη μητέρα του ζωντανή, κρύφθηκε μέσα στο άμπάρι ενός φορτηγού. Μετά δυο μέρες τον ανακάλυψαν και τον έβαλαν να δουλεύει στις μηχανές του πλοίου και να πληρώσει τα ναύλα του.

—Και τώρα, ουνεπέρανε ο νέος θλιβερά, είμαι άπένταρος, δέν έχω ούτε ρούχα ν' αλλάξω καί... σεις δέν μ' αφήνετε νά πάω νά ιδώ τη μάνα μου!...

—Τί σκέπτεσαι νά κάνης τώρα ; τόν ρώτησε ή Τζάνετ, χωρίς νά τού άπαντήσει.

—Ξέρω κι' εγώ! είνε ο νέος άναστενάζοντας. Υποθέτω πώς πρέπει νά βρώ μιά δουλειά!... Δουλειά! Χά! Χά! Με τόσο άνεργία! Πού θά τή δουλειά! Νά, γι' αυτό πίνω!.. Καταλάθετε τώρα ;

—'Άκουσε, παλληκάρι μου, ειπε ή νέα σκεπτική. Θά σου δώσω χρήματα...

—Ποτέ! Αυτό δέν τό παραδέχομαι! φώναξε ο νέος κοκκινίζοντας.

—Σώπα, κι' άκούσέ με! ειπε ή Τζάνετ έπιτακτικά. Θά σοι τά δανείσω άν προτιμάς καί μου τό άποστρέφης όποτε μπορέσης... Λοιπόν, θά πäs ν' αγοράσης καινούργια ρούχα καί θά μου δώσεις τή διευθύνσή σου... "Αν τυχόν χειροτερεύση σήμερα ή κατάστασης τής μητέρας σου, θά σε ειδοποιήσω! Προτιμότερο νά μη σέ ιδή άκόμα... γιά νά μη καταλάβη! Θά σου δώσω τή διευθύνση ενός θείου μου, έλπίζω εκείνος νά μπορέση νά σοι βρή δουλειά. Άβριο, όταν θά έχης ντυθή, έλα νά δής τή μητέρα σου...

—'Ω! μίς, ειπε ο νέος με πιγμένη φωνή, πώς θά μπορέσω ποτέ νά...

—Δέν χρειάζεται νά μ' εύχαριστήσης! Τό κάνω γιά τήν άρρωστή μου!

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, ή νέα τού έδωσε τό χέρι. 'Εκενος, βαθειά συγκινημένος, τό πήρε καί τό έσφιξε μέσα στό δικά του καί σιγά, με φωνή πού μόλις άκούγονταν, ειπε :

—Σας δίνω τό λόγο μου, πώς... άβριο θά είμαι άμέθυστος...

"Όταν τήν επομένη ο Ρόμπερτ μπήκε στην αίθουσα, όπου βρισκόταν ή μητέρα του, ή Τζάνετ δέν τόν άνεγνώρισε σχεδόν... ή μάλλον άναγνώρισε τόν νέο του όποιου είχε ιδή τή φωτογραφία. Φρεσκοξυρισμένος, με καθαρά ρούχα, γελαστός καί ξεκουρασμένος, είχε αλλάξει έντελώς.

—Τώρα μάλιστα! ειπε ή νέα. 'Ελάτε!

Τόν πήγε κοντά στη μητέρα του. Τό βλέμμα τής γρηούλας έλαμπε από χαρά, καθώς άπλωσε τά δυο χέρια της, κι' ή Τζάνετ διακριτικά, νοιώθοντας ένα κόμπος στό λαϊμό της πού τή έπνιγε, άπομακρύνθηκε. Μετά μισή ώρα, όταν έπέστρεψε κοντά στη Μίσις Λούγουις, τή βρήκε με νέες δυνάμεις, ζωηρά, άνυπόμονη νά γίνη καλά.

—Τζάνετ, τής ειπε ο Ρόμπερτ, ξεπούλησε τή δουλειά του στην 'Αφρική, θά έργασθē έδώ, θά μέλην μαζί μου! Σκέψου. άγαπητή μου, μαζί μου, μαζί μου...

"Όχι τό μέρες κατόπιν, ή Τζάνετ έλαβε ένα γράμμα τού Ρόμπερτ.

«'Ο θεός σας μου βρήκε δουλειά, τής έγραφε. 'Επιθυμώ νά σ' άς ιδώ, γιά νά σ' άς ε δ χ α ρ ι σ τ ή σ ω!»

'Η Τζάνετ σκέφθηκε πώς δέν έπρεπε νά τού άρνηθή αυτή τή μινέντευξη.

Και τό Σάββατο πού δέν είχε δουλειά, συναντήθηκε μαζί του σέ μιά «τη-ρούμ». 'Ο νέος τής έπέστρεψε τά χρήματα πού τού είχε δανείσει, καί με θερμά λόγια ευγνωμοσύνης τήν εύχαρίστησε.

—Μά δέν ήταν τόσο βία νά μου τά έπιστρέψετε... Μίστερ Λούγουις! ειπε ή νέα. 'Η μητέρα σας, ζέρετε, είνε πολύ καλύτερα! 'Η χαρά πού σας είδε, τής έδωσε νέες δυνάμεις καί τώρα βιάζεται νά σηκωθή... 'Εσεις πώς είστε ;

—'Ω! πάλεψα πολύ αυτές τίς μέρες με τόν έαυτό μου! Νικησά! Χάρις σέ σάς!

—Χάρις σέ μένα ;

—Ναι! Χάρις σέ σάς καί γιά σάς! Είμαι κι' εγώ ένας άρρωστός σας! καί γι' αυτό θά ήθελα νά συναντώεθα καμιά φορά. Βλέπετε, δέν γνωρίζω κανέναν έδώ, δέν έχω φίλους, έχω μόνάχα τή μητέρα μου. Είμαι τόσο μόνος! "Αν θέλατε νά με θεωρήτε φίλο σας, θά ήμουν τόσο εύτυχής καί θά με βοηθούσατε νά... νά εξακολουθήσω έτσι!

Μιά στιγμή ή νέα έμεινε σκεπτική, κατόπιν τού πρότεινε νά πηγαίνουν μαζί νά «πατινάρουν». 'Εκείνος δέχθηκε πρόθυμα.

Από τότε πήγαιναν τακτικά στό «σκέτινγκ». Μαζύ έπισκέφθηκαν τή Μουσεια. Καμιά φορά πηγαιναν καί σέ συναυλίες. Κι' οι δυο άγαπούσαν τή μουσική. Σιγά-σιγά, ο Ρόμπερτ, ο όποιος ήταν μορφωμένος νέος, έξυπνος κι' εύχάριστος, είχε άναγεννηθή, είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Και τότε μιά μέρα ή Τζάνετ τού ειπε :

—Σέ λίγες μέρες ή μητέρα σας θά βγίη από τό νοσοκόμειο, κι' εσεις δέν χρειάζεστε πειά... νοσοκόμο!

Μόλις ειπε αυτά τά λόγια, ή νέα μετάνιωισε. Μονομιιάς ο νέος χλόμιασε, έχασε τό κέφι του καί τραύλισε :

—Δηλαδή... δέν θέλετε πειά νά βγαίνετε μαζί μου ; Αδτό

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Τού Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

'Αγάπη, έσύ, χαρά τής γής
καί τ' ούρανού εύλογία,
γλυκειά σαν τ' άστρο τής Αύγης,
μεγάλη σαν τήν Παναγία!

'Εμπρός σου γονατίζω, άγνή θεά,
καί σου φιλώ τό διαμαντέιο χέρι
λυπήσου μας, πού ζούμε μακρυστά,
κάμε μιά μέρα νά γενούμε ταίρι!

'Εμπρός σου γιά κέρι μου λυώνει ο νοός,
μού καίγεται ή καρδιά μου γιά λιθάρι...
άπ' τούς άηθούς σου τούς παντοτεινούς
πλέξε γιά μάς τού γάμου τό στεφάνι!

Κ' έμεις θά ζούμε δοῦλοι σου πιστοί,
καί τό μικρό, τό φτωχικό μας σπίτι,
θάν' έκκλησιά τρανή καί ζακουστή,
πού τή δική σου δόξα θά κηρύττει.

'Αλλ' άν έγράφη ακόμα γιά πολύ,
δ' χωρισμοί καί πίκρες νά μάς τρώει!—
'Αγάπη μεγαλόχαρη καλή,
μή μάς ξεχνάς, λυπήσου μας καί τότε.

Και πρόβαλε καί δόσε μας φτερά,
άόρατα φτερά κ' εύλογημένα,
γιά νά πετούμ' αίνια—ώ, χαρά!—
εγώ νά θρῖσκω αυτή, κ' έκε'νη έμένα.

Κι' ο ένας σ' άλλουνού τήν άγκαλιά,
δικά σου Χερουβεϊμ κοντά σ' άστέρια,
γλυκά-γλυκά ν' αλλάζουμε φίλια,
σφιχτά-σφιχτά νά αμύγουμε τά χέρια.

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

(Τού Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

Μέσ' στην αίνια λαγκαδιά
ο ξυλοκόπος φτάνει
καί πιάνει καί τό πελεκάει
τό φουντωτό πλατάνι—
καί γκόπ! καί γκόπ! θαρειά—
(θαρειά
κι' άκούραστα χτυπάει,
καί τό θεόρατο δεντρί
σωριάζεται καί πάει.

Και τό θεόρατο δεντρί
μέ τ' άλωρά τά φύλλα
μόνο σ' εκείνα άπόμεινε
τά σωριασμένα ξύλα,
καί παύνει από τά ξύλα του
κι' άρχίζει έναν καιρό,
κι' άρχίζει καί καρφώνει
καί σιγοτραγουδεί
κι' άρχίζει κοί' καρφώνει
μιά κούνια γιά παιδί,
μιά κάσση γιά νεκρό.

Μέσ' στό λαγκαδί τής ζωής
δεντρί κ' έγώ φουτρώνω,
κι' ο ξυλοκόπος ο Καιρός
μέ θέλει δίχως πόνο
καί γκόπ! καί γκόπ! θαρειά—
(θαρειά
κι' άκούραστα χτυπάει,
καί λίγο-λίγο ή νεότη μου
σωριάζεται καί πάει.

Και πάει! Κι' ολοζώντανες
έλπιδες, άγνά θρέψη,
γεννάει μέσα μου ο Καιρός
κι' άποκοιμάει καί τρέφει
καί πόθους θάφτει μέσα μου
νεκρούς ένα σωρό,
Κ' έργονται, νά! τά χρόνια
καί φεύθουν με σπουδή,
καί νοιώθω στην καρδιά μου
μιά κούνια γιά παιδί,
μιά κάσση γιά νεκρό!

είνε ;...

—Μά δέν χρειάζομαι πειά νομίζω! Είστε γιατρομένος, πειστέω!

—'Όσο γι' αυτό, ναι, σ' εδωσα τό λόγο μου... Τελείωσε! 'Αλλά τώρα πού έργάζομαι καλά καί γρήγορα θάχω προαγωγή, έλπίζω πώς... ετι... "Ω! Τζάνετ, μή μ' αφήνης!... Για σένα πάλεψα καί νίκησα! 'Από τήν πρώτη στιγμή σ' άγάπησα! Αδτό με βοήθησε. Κράτησέ με γιά παντοτεινό άρρωστό σου!

—'Όχι! Ρόμπερτ, δέν είσαι πειά άρρωστος κι' έπειτα οι άρρωστοί μου δέν μου γράφουν γράμματα, καί ξέρεις, θά ήθελα τόσο πολύ νά λάβω μερικά γράμματα, σαν εκείνα πού έγραφεσ στη μητέρα σου... Βλέπετε, αυτά τά γράμματα άγάπησα καί μιά φωτογραφία σου πού είδα...

"Όταν τήν άλλη μέρα ή Τζάνετ ειπε τή καλή ειδηση στή μητέρα του, ή καλή γρηούλα ειπε απλά :

—Είμαι εύτυχής γιά τήν έκλογή τού γιουού μου! 'Ηταν θαυμάσιος γινός καί θά γίνη καλός σύζυγος!...